

Arrest

nr. 349 513 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 januari 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2026 met referentienummer 136660.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KOUMAR, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd geboren te Antwerpen op X.

Op 31 januari 2000 verwierf verzoeker de Belgische nationaliteit.

Op 11 juli 2007 werd verzoeker door de jeugdrechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens diefstal met geweld.

Op 11 juni 2009 werd verzoeker door de jeugdkamer van het hof van beroep van Antwerpen veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen met de dood als ongewild gevolg.

Op 13 december 2017 werd verzoeker door het hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens deelname aan een terroristische groep.

Op 9 september 2019 werd verzoeker door het hof van beroep van Gent veroordeeld voor valsheid in geschriften.

Op 3 oktober 2023 werd door het hof van beroep van Antwerpen de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit uitgesproken.

Op 14 mei 2024 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van meer dan drie maanden als familielid van een unieburger, meer bepaald in functie van zijn Belgische echtgenote, S.H.

Op 23 oktober 2024 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een beroep tot nietigverklaring in tegen voormelde beslissing. Bij arrest nr. 324 991 d.d. 14 april 2025 werd het beroep door de Raad verworpen.

Op 28 november 2025 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van meer dan drie maanden als familielid van een unieburger, ditmaal in functie van zijn Belgische dochter, D. E. A.

Op 11 september 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tevens een bevel om het grondgebied te verlaten en werd ook een inreisverbod aan verzoeker ter kennis gebracht. Verzoeker diende een beroep tot nietigverklaring in tegen de drie beslissingen van 11 september 2025.

Op 24 oktober 2025 besloot de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot intrekking van bovenstaande drie beslissingen.

Bij arrest d.d. 22 december 2025 werden de beroepen bijgevolg verworpen wegens gebrek aan belang.

Op 27 januari 2026 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Eveneens op 27 januari 2026 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een inreisverbod. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 44nonies en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 5 van het MB van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 20 VWEU, van artikel 24 Handvest, van artikel 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald van het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de algemene motiveringsplicht.

Verzoeker zet onder meer het volgende uiteen:

“Volgens de rechtspraak van de Raad van State is er geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225 871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227 898).

Het bestreden inreisverbod steunt op de beslissing tot verwijdering, hetgeen ook expliciet bevestigd wordt in dit bestreden inreisverbod in de volgende bewoording:

“De verwijderingsbeslissing is vergezeld van een inreisverbod van 7 jaar, aangezien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.”

Bij een vernietiging van de beslissing tot verwijdering dd. 27 januari 2026, die gepaard ging met het bestreden inreisverbod, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Indien de beslissing tot verwijdering dd. 27 januari 2026, waarop het bestreden inreisverbod expliciet steunt, vernietigd wordt, kan het bestreden inreisverbod niet langer staande blijven, waardoor deze evenzeer moet worden vernietigd.”

Op 27 januari 2026 geeft de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker waarbij uitgebreid gemotiveerd wordt aangaande het gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

De beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2026 werd door verzoeker aangevochten met een beroep gekend onder het nr. X en door de Raad vernietigd met het arrest nr. 349 512 van 30 juni 2026. De Raad is van oordeel dat er in casu niet redelijkerwijze kan worden gesteld dat verzoeker op heden nog een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

De in casu bestreden beslissing, namelijk het inreisverbod van 27 januari 2026, vermeldt uitdrukkelijk het volgende: *“De beslissing tot verwijdering van 27 januari 2026 gaat gepaard met dit inreisverbod”*. Dit inreisverbod is gebaseerd op oud artikel op artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

[...]”

Zoals hiervoor aangegeven heeft de Raad in zijn arrest nr. 349 512 van 30 juni 2026 geoordeeld dat er in casu op heden niet redelijkerwijze kan worden gesteld dat verzoeker nog een gevaar vormt voor de openbare orde. Het is aldus duidelijk dat dit inreisverbod niet strookt met de inhoud van (oud) artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Een schending van (oud) artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Bovendien is het inreisverbod een accessorium van dit bevel om het grondgebied te verlaten. Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, is het derhalve aangewezen het bestreden inreisverbod ook uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2026, waarvan het inreisverbod van dezelfde datum een accessorium is, werd immers vernietigd en is dus uit het rechtsverkeer verdwenen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 januari 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU